

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-2 У. 11126/2019
Дана 21.01.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу судија: Гордана Николић Врбашки, председник већа, Јелена Искић и Весна Мартиновић, чланови већа, уз учешће судског саветника Соње Медић, записничара, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца "А.А." д.о.о. ...,, кога заступа Богдан Миленковић, адвокат из Београда, Краљице Наталије 23а/11, ради поништаја решења туженог МИНИСТРАСТВА ФИНАНСИЈА РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ, Сектора за другостепени порески и царински поступак, Одељења за другостепени порески поступак, Београд, број 434-00-00037/2019-39м од 24.05.2019. године, у правној ствари комуналне таксе, на нејавној седници већа, одржаној дана 21.01.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Градске управе града Београд, Секретаријата за јавне приходе, Одељења Палилула, број XXVI-01-434-1F/1189/2018-015 од 31.10.2018. године, којим је, у ставу 1. диспозитива, тужиоцу утврђена локална комунална такса за истицање фирме на пословном простору, 1. група делатности, велико правно лице, на адреси ...,, зона 6, коцкање и клађење (R9200), за период од 01.04.2018. године до 31.12.2018. године у укупном износу од 149.928,00 динара. Ставом 2. диспозитива ожалбеног решења, одређено је да месечни износ локалне комуналне таксе за период од 01.04.2018. године до 31.12.2018. године износи 16.658,67 динара, а ставом 3. диспозитива, да је тужилац дужан да износ локалне комуналне таксе плаћа месечно до 15. у месецу за текући месец. Ставом 4. диспозитива, одређено је да је тужилац дужан да неизмирене обавезе уплати у року од 15 дана од дана достављања решења, а ставом 5. диспозитива, да се локална комунална такса - комунална такса за истицање фирма на пословном простору уплаћује на рачун 840-716111843-35 са позивом број 97 64015102233977. Ставом 6. диспозитива, одређено је да се на износ утврђене обавезе, које нису уплаћене у прописаном року, обрачунава и плаћа камата по стопи једнакој

годишњој референтној стопи Народне банке Србије, увећаној за десет процентних поена, применом простог интересног рачуна од сто. Ставом 7. диспозитива, одређено је да ће се уколико тужилац доспеле, а неизмирене обавезе не плати у прописаном року, наплата извршити принудним путем, а ставом 8. диспозитива, утврђено је да трошкови принудне наплате падају на терет обвезника. Ставом 9. диспозитива, одређено је да је до доспелости решења за 2019. годину, тужилац дужан да плаћа месечни износ аконтације локалне комуналне таксе у висини која одговара утврђеном месечном износу локалне комуналне таксе из претходног периода, а ставом 10. диспозитива, да жалба не одлаже извршење решења.

Тужбом, поднетом Управном суду 11.07.2019. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа због неправилне примене закона, другог прописа или општег акта, због повреде правила поступка, непотпуно и нетачно утврђеног чињеничног стања и из разлога што је оспорено решење донето по слободној оцени туженог, чиме је исти прекорачио границе законског овлашћења. Наводи да тужени орган није правилно ценио доказе, те да није узео у обзир све околности и чињенице од значаја за одлучивање. Указује да је отпочео са обављањем делатности дана 13.04.2018. године, а не дана 01.04.2018. године, како је то наведено у првостепеном и другостепеном решењу, те стога ни период обрачуна комуналне таксе није у складу са чињеничним стањем. Додаје да није могао да отпочне обављање делатности дана 01.04.2018. године, на адреси наведеној у пријави, јер није имао одобрење надлежног органа, а да датум отпочињања привређивања није ни морао да наведе у пријави, јер порески орган води службену и јавну евиденцију о издатим одобрењима за посебне игре на срећу, клађење. Истиче да је тужени био дужан да цени све релевантне околности, наводе и пословање тужиоца, како би му омогућио заштиту и остварење права и интереса, те да је повредио своју дужност јер није поступио у складу са основним начелима Закона о општем управном поступку, посебно у складу са чланом 7. наведеног закона. Предлаже да суд уважи тужбу, поништи оспорени акт и предмет врати на поновни поступак или одлучи у спору пуне јурисдикције и обавезати тужног да му накнади трошкове управног спора за састав тужбе у износу од 30.000,00 динара и износ судске таксе по одлуци суда.

Тужени орган у одговору на тужбу остаје при разлозима изнетим у оспореном решењу и предлаже да суд тужбу одбије, као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из списка и образложења оспореног решења произлази да је првостепени орган, таксеном обвезнику "А.А." доо ... са седиштем у ...,, регистроване делатности – услуге припремања и послуживања пића (I5630) утврдио локалну комуналну таксу за истицање фирме на пословном простору на територији града ..., на адреси ...,, зона 6, за период од 01.04.2018. године до 31.12.2018. године, у укупном износу од 149.928,00 динара. Првостепени орган је на основу података којима располаже, у

складу са одредбама члана 3, 4, 5 и 7. став 2, 3. и 4. Одлуке о локалним комуналним таксама за територију града Београда (“Службени лист града Београда” бр. 50/14...8/17) утврдио да је тужилац корисник права, предмета и услуга за чије коришћење је прописано плаћање локалне комуналне таксе, полазећи од зоне у којој се објект тужиоца налази. Висина локалне комуналне таксе за истицање фирме на пословном простору утврђена је у складу са тарифним бројем 1. тачка 1. и 2. Таксене тарифе прописане наведеном Одлуком о локалним комуналним таксама за територију града Београд. Одлучујући по жалби тужиоца, тужени орган је оценио да је првостепени орган на основу података којима је располагао тужиоцу правилно утврдио локалну комуналну таксу и на основу одредбе члана 151. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

Чланом 15. став 1. тачка 1. Закона о финансирању локалне самоуправе (“Службени гласник РС”, бр. 62/06...96/17), прописано је да се локалне комуналне таксе могу уводити за истицање фирме на пословном простору, а одребом члана 15а став 4. тог закона, да правна лица која су према закону којим се уређује рачуноводство разврстана у велика, средња и мала правна лица, у смислу закона којим се уређује рачуноводство и предузетници, а обављају делатности банкарства, осигурања имовине и лица, производње и трговине нафтом и дериватима нафте, производње и трговине на велико дуванским производима, производње цемента, поштанских, мобилних и телефонских услуга, електропривреде, казина, коцкарница, кладионица, бинго сала и пружања коцкарских услуга и ноћних барова и дискотека, фирмарину плаћају на годишњем нивоу највише до десет просечних зарада, а ставом 5. истог члана прописно је да се под просечном зарадом, у смислу ст. 2, 3. и 4. овог члана, сматра се просечна зарада по запосленом остварена на територији јединице локалне самоуправе у периоду јануар - август године која претходи години за коју се утврђује фирмарина, према подацима републичког органа надлежног за послове статистике. Чланом 16. став 1. наведеног Закона, прописано је да је фирма сваки истакнути назив или име које упућује на то да правно или физичко лице обавља одређену делатност, а ставом 3. истог члана, да се за сваку фирму истакнуту ван пословног објекта плаћа такса за сваку истакнуту фирму. Чланом 17. истог Закона прописано је да јединица локалне самоуправе може утврдити локалне комуналне таксе у различитој висини зависно од врсте делатности, површине и техничко-употребних карактеристика објекта, величине правног лица у смислу закона којим се уређује рачуноводство и по деловима територије, односно у зонама у којима се налазе објекти, предмети или врше услуге за које се плаћају таксе. Одредбом члана 18. истог Закона, прописано је да се актом скупштине јединице локалне самоуправе, којим се уводи локална комунална такса, утврђују обвезници, висина, олакшице, рокови и начин плаћања локалне комуналне таксе.

Одредбом члана 2. став 1. тачка 1. Одлуке о локалним комуналним таксама за територију града Београд (“Службени лист града Београда” број 50/14...8/17) прописано је да се локална комунална такса плаћа за истицање фирме на пословном простору. Одредбом члана 5. став 1. наведене Одлуке прописано је да се на територији града Београда комунална такса плаћа у различитој висини зависно од врсте делатности, површине и техничко-употребних карактеристика објекта, величине правног лица у смислу закона којим се уређује рачуноводство и по деловима територије, односно зоне у којима се налазе објекти, предмети или врше услуге за које

се плаћа такса. Ставом 2. истог члана Одлуке прописано је да су зоне и границе зона утврђене посебном одлуком Скупштине града.

Имајући у виду утврђено чињенично стање и цитиране одредбе, по оцени Управног суда, тужени орган је оспореним решењем правилно одбио жалбу тужиоца изјављену против решења првостепеног органа од 31.10.2018. године, којим је тужиоцу утврђена локална комунална такса за истицање фирме на пословном простору у ...,, у укупном износу од 149.928,00 динара за период од 01.04.2018. године до 31.12.2018. године, применом Одлуке о локалним комуналним таксама за територију града Београда. За своју одлуку тужени је дао јасне и образложене разлоге које у свему прихвата и овај суд и на које упућује.

Правилно је тужени орган оценио као неосноване наводе жалбе којима се указује да тужилац на предметној адреси обавља делатност од 13.04.2018. године, а не од 01.04.2018. године како је утврђено првостепеним решењем. Ово стога што је тужилац поднео пријаву за утврђивање локалне комуналне таксе дана 13.08.2018. године, те у истој није навео датум почетка обављања делатности, а по захтеву туженог допунио је тај податак дописом од 10.09.2018. године у ком је навео да је датум почетка обављања делатности 01.04.2018. године. Допунска решења која је тужилац доставио уз тужбу, не могу бити од утицаја на одлуку у овој правној ствари, јер иста нису достављена у поступку одлучивања по жалби, а тужилац је имао могућност да их употреби као доказ.

Суд је ценио и остале наводе тужбе и нашао да нису од утицаја на законитост и правилност оспореног решења.

У конкретном случају нису испуњени законски услови за доношење одлуке у спору пуне јурisdикције из члана 43. став 1. Закона о управним споровима, с обзиром да је тужба одбијена.

На основу изнетих разлога, ценећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је применом одредби члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу 1. диспозитива.

Имајући у виду да је тужба одбијена, суд је применом одредби члана 66, 67. и члана 74. Закона о управним споровима и сходном применом одредбе члана 153. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11... 18/20), одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора и одлучио као у ставу 2. диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 21.01.2021. године, III-2 У. 11126/2019

**Записничар
Соња Медич, с.р.**

**Председник већа-судија
Гордана Николић Врбашки, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић